

— Милостъ, господарю, извикалъ той и падналъ на колене. — Не съмъ виновенъ азъ. Твоитѣ министри ме накараха.

Разбралъ султанъ Мурадъ, какво сж му готвили. Тозъ часъ той заповѣдалъ да изловятъ всички заговорници и ги накажатъ.

Следъ това изпратилъ хора да му намѣрятъ и доведатъ Странджа чобанъ.

Когато му довѣли овчара, султана излѣзълъ самъ да го посрещне, прегърналъ го и му казалъ:

— Ти спаси живота ми. Сега искай за награда каквото щешъ: пари, служба. . .

Но овчаря нищо не разбиралъ. Той гледалъ очудено султана и мълчалъ. Тогава султана му разправилъ всичко.

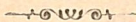
— Не желая нито пари, нито служба,—казалъ овчарътъ. Подари ми само оная планина, на която ме среща. Тази награда ми стига.

Султана на драго сърдце изпълнилъ желанието му. Далъ му планината. . .

Дълги години Странджа чобанъ пасалъ овцетѣ си по тази планина. Дълги години се радвалъ на хубоститѣ ѝ. А когато умрѣлъ хората нарекли тая планина на името на добрия и уменъ овчаръ — нарекли я Странджа планина.

Съобщава **Атанасовъ Иванъ Георгиевъ**

уч. отъ I б. класъ, II прогимназия—Пловдивъ.

Врана и славей.

— Защо не пѣешъ денемъ? — попитала завистливата врана славея. — Да не би да те е страхъ отъ присждата на хората?

— Не! — отговорилъ славеятъ. — Отъ присждата на хората азъ не се боя, но ми е неприятно да пѣя въ това време, когато крискатъ всѣкакви гжски.

Гатанка.

Кое сжщество е наполовина животно, наполовина разстение, пие солена вода презъ живота си, а прѣсна следъ смъртъта си?

— Гжбата.